

Жили собі дід і баба. Була в них онучка Маруся. Зібралися раз подружки до лісу по гриби та ягоди. Прийшли Марусю кликати.

— Іди, — кажуть дівчинці дід з бабою, — тільки гляди від подружок не відставай, а то заблукаєш. Прийшли дівчатка до лісу, почали збирати гриби та ягоди. Маруся собі від деревця до деревця, від кущика до кущика — та й заблукала. Стала подружок кликати, а ті не чують. Зайшла Маруся в самісіньку хашу. Раптом бачить — хатинка стоїть. Постукала — ніхто не відповідає.

Увійшла Маруся до хатинки й сіла на лавку — господарів чекати. А в тій хатинці жив великий ведмідь. Тільки його не було вдома: він у лісі був. Повернувся ведмідь увечері, побачив Марусю й дуже зрадів. — Ага,— каже,— отепер не відпущу тебе! У мене житимеш, піч топтимеш, кашу варитимеш, мене кашею годуватимеш. А якщо втечеш — упіймаю і з'їм! Зажурилася Маруся, та нічого не вдієш. Стала вона у ведмедя жити й думати, як їй від нього втекти. Навкруги ліс, у який бік іти — не знає, спитати ні в кого.

